

DE LA BONA PARLA I SES ROMEGUERES

Sembla que existeix una certa tendència a l'ús d'expressions i paraules ressonants, que es posen de moda i, evidentment, tenen un significat, però que hom les fa servir a dojo sense adonar-se'n si s'escauen o no. En el context en que es facin servir són, o poden ser al meu entendre, unes paraules buides de contingut, que no aportin rés, ben al contrari. ¡Tan bonic que és fer-ne ús d'un llenguatge col·loquial, a l'abast de tothom, senzill d'entendre! Deia un article de la premsa diària que són unes paraules “*insostenibles*” i que el seu ús excessiu arruïna el seu propi significat. Cal dir que, encara que es vulgui donar la sensació de que se'n sap molt, qui rep el missatge pot tenir la percepció que no és el millor camí per un bon enteniment.

Hi ha una sèrie d'aquestes paraules que són habituals en articles de fons, en documentació oficial, a l'oferir notícies ... i deia l'article que els mitjans de comunicació tenen un elevat grau de responsabilitat amb aquest *virus lingüístic*. Posava de referència una sèrie de paraules com ara són: *sostenible, ecotaxa, ecològic, valorització energètica, ecologia, mobilitat, implementació, globalització, tolerància, plà d'actuació* ... Exposava uns quants exemples il·lustratius, entre ells, *pacificació del trànsit* (ni que els ciutadans conduïssin tancs, deia), *actuacions en l'arbrat* (sembla més adient dir que s'han de podar els arbres) ... Ben segur que tots ens hi hem trobat davant d'aquesta situació i ens resta la sensació que ens hem quedat com abans, ¿què han volgut dir?

El fet em dona a pensar que tot està evolucionant d'una forma no prou natural. No seria més coherent que aprofundíssim en parlar bé la nostra llengua? Que la coneguéssim més, que la féssim servir més acuradament, fins i tot que la promoguéssim més en el nostre entorn perquè els nouvinguts se la fessin també seva. Recordo amb enyorança, de petit, al meu poble, les tertúlies del carrer al bon temps, al capvespre, havent sopat, família, veïns, amics, mentre la mainada jugavem al que fos amb alegria. Aquestes trobades, aquest parlar, eren un mitjà de comunicació en el que tothom hi participava i que enriquia la parla. I em consta, doncs així m'ho han explicat, que n'ha estat també una costum molt arrelada a Begur.

Però sembla que arreu s'ha perdut la tradició, tal vegada que, és cert, hi ha d'altres llocs de trobada per fer petar la xerrada. A Begur a plaça, a es Pedris Llarg, als bars, al jardí d'alguna casa ... encara que ja no és el mateix ni té el calor ni caire d'una trobada establerta després de sopar. Tant els veïns del carrer de Vera, com els d'altres carrers, per més que s'hagi deixat de fer aquesta trobada al capvespre per diferents motivacions, practiquen l'esperit de la conversa, no tan sols la salutació, sinó el xerrar sia del temps, de la família, de novetats, de notícies, del menjar ... a qualsevol hora i lloc, al trobar-se *romegueres* pel carrer. Amb aquest esperit, que desitgem perduri per sempre, es pot anar avançant amb el coneixement de la nostra parla, del salat, de paraules que pareix van caient en desús i que és una llàstima de tant boniques com són. Aquesta convivència, per altra banda, referma l'amistat, element essencial en el temps que vivim per fer gran el país.

Foto: Josep Enric Chacón